

מתירים לאדם או למזבח חל בו פיגול, למעט אלו, שאין להם דבר אחר המתירם.

אלא פשיטא, לאפגולי בשר, שהאוכל מהבשר חייב משום פיגול. ומאחר וסובר רבי יוסי שהמחשבה על שפיכת שיירי הדם מפגלת את הבשר, אם כן כיצד יתכן שהמחשבה על ירך אחת לא תפגל את חברתה, **השתא, ומה התם דלא חשיב ביה בבשר גופיה** אלא בשפיכת שיירי הדם **אמר רבי יוסי מיפגל הבשר,** אף על פי שמחשבת הפיגול לא היתה בבשר אלא בדם, **הכא לגבי פיגול בירך ימין דחשיב ביה בזבח גופיה** דהיינו בבשר, **לא כל שכן דאם פיגול בירך ימין וחישב לאוכלה** חוץ לזמנו הרי זה **פיגול גם בירך שמאל** שלא חישב עליה? ! (24)

ועוד קשה, **האמר רבינא, תא שמע** מהמשנה בתחילת הפרק: **הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קומצה למחר, מודה רבי יוסי בזה שפיגול וחייבין עליו ברת.**

ומעתה זה שאמרה המשנה שאם חישב להקטיר קומצה הרי זה פיגול, לאפגולי מאי, מה יאכל שיתחייב משום פיגול, אילימא לאפגולי קומץ, שיאכל את הקומץ עצמו, קומץ מי מיפגל? והתנן, אלו דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ וכו'! ?

אלא פשיטא לאיפגולי שיריים של המנחה. וכיון שסובר רבי יוסי ששיירי המנחה מתפגלים מחמת המחשבה על הקטרת הקומץ, כיצד יתכן שסובר הוא שאין ירך אחת מתפגלת מחמת המחשבה על חברתה? **השתא, ומה התם כשחישב להקטיר קומצה למחר דלא חשיב בהו בשיריים גופיה** אלא בקומץ, **מיפגלי שיריים,** **הכא בפגול בירך ימין דחשיב בהו בזביחה גופיה,** דהיינו בבשר עצמו **לא כל שכן שתתפגל ירך שמאל! ?**

ד-ב

אלא אמר רבי יוחנן: מה שאמר רב הונא

ותירצו התוס', יתכן שמאחר וקודם זריקת הדם, כל טיפה וטיפה ממנו היתה ראויה לזריקה, משום כך חשוב כולו כדבר המתיר.

24. הקשה השפת אמת, יש לחלק בין פיגול הירך, יפיגול שיירי הדם, שמאחר ושיירי הדם יש לו שם דם "מתיר", הרי שאברי הבהמה בטלים לגבינו, וכאשר נתפגל הדם נתפגל אף הבשר, ומה שאין כן לגבי ירך שנתפגלה שאין טעם לומר שתתפגל חברתה מחמתה! ?

וכן הקשה על ראיית הגמרא לקמן ממה שמצינו שהמחשבה על הקומץ מפגלת את שיירי המנחה. שניתן לומר שמאחר והקומץ הנו המתיר של השיריים משום כך כל המנחה מתפגלת מחמתו, ומה שאין כן בשני אברי בהמה.

שיריים ליסוד כמו שמתירות את האימורים. והיינו, שמאחר והטעם במה שאין חיוב כרת משום פיגול על אכילת הדם הוא משום היותו "מתיר", הרי שיירי הדם שהן דבר הניתר יש להתחייב עליהם משום פיגול. וברעק"א שם תמה על דבריו, שהרי בסוגייתנו מבואר בפירוש כי אין חייבים על שפיכת שייריים משום פיגול! ? ואמנם, גירסת השיטה מקובצת בתוס' שם היא "ותימה הוא אמאי לא יתחייב וכו'", והיינו שלא קבעו התוס' כן, אלא הוקשה להם טעם הדבר.

ובכתבי הגרי"ז [בזבחים] תמה על דברי התוס', הרי אין מתנות הדם "מתירות" את השיריים, אלא שבכדי שיחול שם "שיריים" על הדם צריך שתהיה זריקה אשר הנותר ממנה שם שיריים לו! ?

ולכן, אם **עריבינהו** במחשבתו, ואמר על מנת לאכול כזית משתיהן, **מתערבין ומצטרפין**, משום **דהכתוב עשאן גוף אחד**. ואם **פליגינהו** במחשבתו ואמר על מנת לאכול מאחת מהן, **מיפליגי** ואין חברתה פיגול, **דהכתוב עשאן שני גופין**.

בעי רבי יוחנן: פיגול באחד המינים שבלחמי תודה הבאים מארבעה מינים, שלושה מיני מצה: חלות ריקיין ורבוכה, ומין אחד חמץ, מהו שיתפגלו המינים האחרים? האם אף בזה חולקים רבי יוסי ורבנן וסובר רבי יוסי שמאחר ואינם מאותו המין אין מין זה מתפגל מחמת המחשבה במין זה, או שמא בזה מודה רבי יוסי⁽²⁶⁾ שמאחר וזבח אחד מתיר את כל ארבעת המינים, הרי הם כדבר אחד וחל הפיגול בכולם! (27)

ועוד הסתפק לדעת רבי שמעון הסובר שמנחת מאפה באה משני מינים חמש חלות

בדעת רבי יוסי שאם פיגול בירך ימין לא נתפגלה ירך שמאל זה אינו, שהרי ראינו שאף על פי שאם חישוב בדם בלבד נתפגל הברש. והיינו **טעמא דרבי יוסי** שאמר במשנתנו ששתי החלות הנן שני גופים ואם פיגול בזו לא פיגול בזו, ובמשנה אחרת אמר "עד שיפגל בשתיהן ככזית" שמשמע שהם גוף אחד ומצטרפות: **כי הכתוב עשאן לשתי החלות**⁽²⁵⁾ **גוף אחד** באומרו "שתים שני עשרונים", דהיינו שתים ולא אחת, ודין זה מעכב שהרי נאמר בו "תהיינה" וכל הויה הינה לעיכוב הויה. ומאידך אותו **הכתוב עצמו עשאן שני גופין**, ש"שתים" משמע — כל אחת בפני עצמה!

גוף אחד — **דמעכבי אהרדי!** כלומר שמעכבות הן זו את זו,

שני גופין — **דאמר רחמנא הא לחודא עבידא והא לחודא עבידא**, שלישתה ואפייתה של כל חלה תיעשה בפני עצמה.

הסתפקה הגמרא האם לחמי תודה ומנחת מאפה חשובים אף הם כגוף אחד.

27. רש"י פירש הספק שמחמת שהם שני מינים יתכן שאין מפגלים זה את זה. וכן לקמן בספק הגמרא לגבי מנחת מאפה פירש רש"י שהיינו לדעת רבי שמעון הסובר שהיא באה משני מינים. ומבואר בדבריו שאף לדעת רבי יוסי, אם פיגול באותו המין בלחם אחד חל הפיגול בכל הלחם שממין זה. ולכאורה קשה, במה שונה מין אחד בלחמי תודה משתי הלחם ושני הסדרים שאף הם מין אחד, וסובר בזה רבי יוסי שאין האחד מתפגל מחמת חברו?! וכתב הקרן אורה, כי מאחר ולשתי הלחם יש שני זבחים ולשני הסדרים יש שני בזיכים משום כך אין האחד מתפגל מחמת חברו ומה שאין כן בלחמי

25. ולענין שני הסדרים, כתבו התוס' [ד"ה הכתוב] שנלמדים הם משתי הלחם.

26. רש"י העמיד את הספק בדעת רבי יוסי. וכתב השפת אמת, דוחק הוא לומר שיהיה הספק שלא לדעה הנפסקת להלכה. והוכיח מדברי הרמב"ם [פסולי המוקדשין, יז מה] שהעתיק דין זה שאם פיגול באחת מן החלות שתיהן מפוגלות, והיינו כחכמים, והוסיף, כי כן הוא בלחמי תודה ומאפה תנור. הרי שלדעת חכמים יש חידוש בלחמי תודה ומאפה תנור יותר מבשתי הלחם, והיינו משום ספק הגמרא בסוגייתנו שהסתפקה בזה לדעת חכמים. וביאר השפת אמת, כי טעמם של חכמים בזה שנתפגלו כולן הוא משום שהכתוב עשאן גוף אחד, ולכן

ולכן, אם **עריבינהו** במחשבתו, ואמר על מנת לאכול כזית משתיהן, **מתערבין ומצטרפין**, משום **דהכתוב עשאן גוף אחד**. ואם **פליגינהו** במחשבתו ואמר על מנת לאכול מאחת מהן, **מיפליגי** ואין חברתה פיגול, **דהכתוב עשאן שני גופין**.

בעי רבי יוחנן: פיגול באחד המינים שבלחמי תודה הבאים מארבעה מינים, שלושה מיני מצה: חלות ריקיקין ורבוכה, ומין אחד חמץ, מהו שיתפגלו המינים האחרים? האם אף בזה חולקים רבי יוסי ורבנן וסובר רבי יוסי שמאחר ואינם מאותו המין אין מין זה מתפגל מחמת המחשבה במין זה, או שמא בזה מודה רבי יוסי⁽²⁶⁾ שמאחר וזבח אחד מתיר את כל ארבעת המינים, הרי הם כדבר אחד וחל הפיגול בכולם! (27)

ועוד הסתפק לדעת רבי שמעון הסובר שמנחת מאפה באה משני מינים חמש חלות

בדעת רבי יוסי שאם פיגול בירך ימין לא נתפגלה ירך שמאל זה אינו, שהרי ראינו שאף על פי שאם חישוב בדם בלבד נתפגל הברש. והיינו **טעמא דרבי יוסי** שאמר במשנתנו ששתי החלות הנן שני גופים ואם פיגול בזו לא פיגול בזו, ובמשנה אחרת אמר "עד שיפגל בשתיהן ככזית" שמשמע שהם גוף אחד ומצטרפות: **כי הכתוב עשאן לשתי החלות**⁽²⁵⁾ **גוף אחד** באומרו "שתיים שני עשרונים", דהיינו שתיים ולא אחת, ודין זה מעכב שהרי נאמר בו "תהיינה" וכל הויה הינה לעיכוב הויה. ומאידך אותו **הכתוב עצמו עשאן שני גופין**, ש"שתיים" משמע — כל אחת בפני עצמה!

גוף אחד — **דמעכבי אהרדי!** כלומר שמעכבות הן זו את זו,

שני גופין — **דאמר רחמנא הא לחודא עבידא והא לחודא עבידא**, שלישתה ואפייתה של כל חלה תיעשה בפני עצמה.

הסתפקה הגמרא האם לחמי תודה ומנחת מאפה חשובים אף הם כגוף אחד.

27. רש"י פירש הספק שמחמת שהם שני מינים יתכן שאין מפגלים זה את זה. וכן לקמן בספק הגמרא לגבי מנחת מאפה פירש רש"י שהיינו לדעת רבי שמעון הסובר שהיא באה משני מינים. ומבואר בדבריו שאף לדעת רבי יוסי, אם פיגול באותו המין בלחם אחד חל הפיגול בכל הלחם שממין זה. ולכאורה קשה, במה שונה מין אחד בלחמי תודה משתי הלחם ושני הסדרים שאף הם מין אחד, וסובר בזה רבי יוסי שאין האחד מתפגל מחמת חברו?! וכתב הקרן אורה, כי מאחר ולשתי הלחם יש שני זבחים ולשני הסדרים יש שני בזיכים משום כך אין האחד מתפגל מחמת חברו ומה שאין כן בלחמי

25. ולענין שני הסדרים, כתבו התוס' [ד"ה הכתוב] שנלמדים הם משתי הלחם.

26. רש"י העמיד את הספק בדעת רבי יוסי. וכתב השפת אמת, דוחק הוא לומר שיהיה הספק שלא לדעה הנפסקת להלכה. והוכיח מדברי הרמב"ם [פסולי המוקדשין, יז מה] שהעתיק דין זה שאם פיגול באחת מן החלות שתיהן מפוגלות, והיינו כחכמים, והוסיף, כי כן הוא בלחמי תודה ומאפה תנור. הרי שלדעת חכמים יש חידוש בלחמי תודה ומאפה תנור יותר מבשתי הלחם, והיינו משום ספק הגמרא בסוגייתנו שהסתפקה בזה לדעת חכמים. וביאר השפת אמת, כי טעמם של חכמים בזה שנתפגלו כולן הוא משום שהכתוב עשאן גוף אחד, ולכן

הרי זה פיגול, מפני ששחיטה וזריקה מצטרפין.

ואומרת הגמרא: איכא דאמרי, דווקא שחיטה וזריקה דתרוויהו מתירין שהשחיטה מקדשת את הדם, (29) וכפי המבואר לקמן [טז ב] "הבא לקדש כבא להתיר דמי", והזריקה מתרת את הבשר – אין מצטרפין, אבל אם חישוב על חצי זית בעת הקבלה וחצי זית בעת ההולכה לא מצטרפות שתי המחשבות, משום שעבודות אלו אינן מתירות. (30)

ואיכא דאמרי, הנך שחיטה וזריקה דמרחקן

וחמשה ריקין: פיגול במין אחד שבמנחת מאפה (28) מהו שיתפגל אף המין השני? האם אף בזה חולק רבי יוסי משום שהם שני מינים, או שמא מודה הוא שחל הפיגול בשניהם, כיון שקמיצת מנחה זו נעשית משני המינים כאחד?!

ופושטת הגמרא: תנא ליה רב תחליפא בר מערבא: וכן אתה אומר בלחמי תודה, וכן אתה אומר במנחת מאפה שאף באלו נחלקו.

תנו רבנן: בשעת שחיטה חישוב לאכול חצי זית ובשעת זריקה חישוב לאכול חצי זית,

תודה.

הסתפקה הגמרא אם מודה משום כך חולק בזה רבי יוסי או לא. אולם הקשה, כי מאחר ובדיעבד אף בחלה אחת כשרה המנחה ואין חילוק החלות מעכב, מדוע נאמר שחשובות כשני גופים?

29. כן פירש רש"י. הקשה בכתבי הגרי"ז, הלא אין השחיטה מקדשת את הדם, אלא קבלתו בכלי מקדשתו?! [ובתוס' 'ד"ה שחיטה] הקשו, והרי "אף" הקבלה מקדשת את הדם]. ותירץ, כי מאחר והשחיטה מקדשת את כל הזבח, ועיקר הזבח הוא הדם המכפר, משום כך נקט רש"י שמקדשת את הדם.

ובקהלות יעקב [סימן י' תירץ, כי אמנם אף הקבלה מקדשת את הדם, אבל לענין "מתיר" אין חשוב אלא עבודה בדבר אחד המתירה דבר אחר, והיינו שהשחיטה שהיא עבודה בזבח מתירה את הדם, אבל דבר הנעשה בגוף הדבר אין עליו שם "מתיר", ולכך אין הקבלה חשובה מתיר כיון שאינה מקדשת דבר אחר אלא ענינה הוא בקדוש גוף הדם המתקבל בה.

30. הקשה בכתבי הגרי"ז, מאחר והקבלה בכלי מקדשת את הדם, אם כן הרי היא כשחיטה

אולם הקשה על פירוש רש"י שהעמיד הספק של מנחת מאפה לדעת רבי שמעון, אם כן היה לה לגמרא לומר זאת בפירוש! ומשום כך כתב להעמיד את ספיקות הגמרא לענין אותו המין שבלחמי תודה ומנחת מאפה, וכך הסתפקה הגמרא: האם מאחר ונעשות חלות חלות משום כך סובר רבי יוסי שאין האחת מתפגלת מחמת חבירתה, או שמא דווקא בשתי הלחם אשר עשאן הכתוב כשני גופים סובר הוא דין זה, ומה שאין כן באלו שדין חילוק אפיתן לא נאמר בהן בפירוש, אלא למדנו זאת מדרשה.

28. לעיל הובאו דברי הקרן אורה שהעמיד הספק באותו המין. ולכאורה קשה, אם כן מדוע לא הסתפקה הגמרא אלא במנחת מאפה ולא בשאר המנחות הבאות אף הן עשר חלות?! וביאר בכתבי הגרי"ז, כי אף על פי שבאות הן עשר חלות, אבל מכל מקום אין שם חלות חלוק בזה, ואין זה מעיקר דין המנחה אלא דין צדדי, ומשום כך כולן חשובות כאחד. אבל מנחת מאפה שדינן נאמר בתורה "חלות וריקין" הרי שחילוק החלות בה הנו מעיקר הדין ולכך

מהדרי, שהרי יש ביניהם קבלה והולכה — מצטרפין, וכל שכן הני — קבלה והולכה שמצטרפות בהן המחשבות, משום דמקרבן שנעשות זו בסמוך לזו.⁽³¹⁾

ומקשינן: איני? וכי עבודות מצטרפות לפיגול? והא תני לוי, ארבע עבודות אין מצטרפות לפיגול, שחיטה וזריקה קבלה והולכה!

ומתריצין: אמר רבא, לא קשיא, הא ששינו אין מצטרפין, רבי היא, והא שאמרנו לעיל שמצטרפין לדעת רבנן היא.

דתניא, השוחט את הכבש של עצרת על מנת לאכול חצי זית מחלה זו של שתי הלחם, וכן חישב בעת שחיטת כבש חבירו לאכול חצי זית מחלה זו, רבי אומר, אומר אני שזה כשר ואינו פיגול, הרי שסובר הוא אין העבודות מצטרפות לפיגול.

אמר ליה אביי: אימר דשמעת ליה לרבי שאין העבודות מצטרפות — באופן שחישב בעת עבודת חצי מתיר דהיינו שחיטת כבש אחד, ומחשבתו היתה על חצי אכילה דהיינו חצי זית, אבל באופן שחישב בעת כולו

מתיר כגון שחיטה שמתירה לבד את הדם או זריקה שמתרת לבד הבשר, והיתה מחשבתו על חצי אכילה, מי שמעת ליה לרבי שיאמר אף בזה שאם חישב בעבודה זו על חצי זית ובזו על חצי זית שאין מצטרפין?

אמר ליה רבא בר רב חנן לאביי: ואי אית ליה לרבי שכולו מתיר וחצי אכילה מצטרפין לפיגול, אם כן היה לו לגזור על חצי מתיר וחצי אכילה שיצטרפו לפיגול גזירה אטו [משום] כולו מתיר וחצי אכילה המצטרפים מעיקר הדין ויש בהם כרת. ומדוע היה לו לגזור? דהא רבי יוסי גזר גזירה בפיגול ורבנן גם כן גזרי.

והיכן מצינו שגזרו? רבי יוסי גזר, דתנן, הקומץ על מנת להקטיר לבונתה למחר, רבי יוסי אומר פסול ואין בו כרת וחכמים אומרים פיגול וחייבין עליה כרת, וראינו אם כן בדברי רבי יוסי כי אף על פי שלא נעשה פיגול מחמת מחשבתו זו מכל מקום נפסל, והיינו שגזר בזה רבי יוסי שיפסל גזירה משום דבר שיש בו פיגול.

ורבנן נמי מצינו שגזרי, דתנן: פיגול בקומץ

אף הקבלה יש לה להיחשב מתיר מחמת היותה מקדשת אף היא את הדם! ותירץ, אף על פי שהקבלה מקדשת את הדם, מכל מקום אין כאן תוספת קדושה בדם, שהרי מעשה קבלה נדרש אף במקום שאינו מקדש את הדם וכגון בכמה ובפרה אדומה, והיינו, שקדושת הדם באה על ידי הסכין, והקבלה אף היא מקדשת אולם אינה מוסיפה קדושה.

31. הסתפק הזבח תודה, מה הדין במחשב חצי

החשובה מתיר מחמת היותה מקדשת, שהבא לקדש כבא להתיר וכפי שביאר רש"י לעיל לגבי שחיטה! ותירץ על פי מה שכתבנו לעיל שהשחיטה מקדשת את כל הזבח, ומשום כך חשובה מתיר כיון שהיא מתירה בקרבן עצמו, ומה שאין כן קבלה בכלי אינה מקדשת כי אם את הדם, ואין היא חשובה מתיר בקרבן.

אולם הקשה, לדברי התוס' [ד"ה שחיטה] שביארו את קדוש השחיטה שחשובה מתיר דהיינו מחמת שהסכין מקדש את הדם, ואם כן

היינו משום גזירה אטו בזך חבירו, שאם פיגל בשני הבזיכין ודאי חל הפיגול.

אלא הכא, באופן שחישב בעת עבודת חצי מתיר על חצי אכילה, **מי איכא חצי מתיר** ו**חצי אכילה בעלמא** אשר דינו פיגול דמשום כך ליקום ולגזור אף בזה גזירה משום מקום אחר? ומאחר ולא מצינו פיגול באופן כזה אין טעם לגזור בזה.

ואמרינן: **הכא נמי מסתברא דטעמא דרבנן משום הכי הוא**, שיש לגזור פסול בדבר הדומה לפיגול, דקתני סיפא של אותה משנה בה נחלקו רבי מאיר ורבנן, שאף על פי שסוברים פיגל בקומץ ולא בלבונה אין בו פיגול מכל מקום מודים חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ומנחת קנאות שאין בהן לבונה שאם פיגל בקומץ, שחל הפיגול וחייבין עליה כרת, מפני שבמנחות אלו הקומץ הוא המתיר לבדו.

ולכאורה יש לתמוה, הא למה לי למתנא כלל, והרי הוא פשיטא! וכי מי איכא מתיר אחרנא במנחות אלו שמשום כך הייתי סובר שלא יחול הפיגול במחשבת הקמיצה לבדה?

אלא לאו, הא קא משמע לן סיפא זו: **דטעמא** של חכמים במה דקומץ של מנחת נדבה שחישב בעת הקטרתו בלבד ולא חישב בעת הקטרת הלבונה שהוא פסול, הוא משום דאיכא קומץ דמנחת חוטא דדמי ליה אשר בזה מודים חכמים לרבי מאיר שהוא פיגול, ולכן יש לגזור על מנחת נדבה שיש בה

ולא בלבונה או בלבונה ולא בקומץ, רבי מאיר אומר פיגול הוא וחייבין עליו כרת, וחכמים אומרים, אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר דהיינו הקומץ והלבונה, משמע בדברי חכמים כי דווקא כרת אין בזה משום שאינו פיגול, אבל מכל מקום נפסלה המנחה ואין לאוכלה, והיינו מחמת גזירה משום פיגול.

אמר ליה אביי: הכי השתא, בשלמא התם שחישב בעת הקמיצה על הקטרת הלבונה גזר רבי יוסי שיפסל הקומץ בלבונה גזירה אטו קומץ דמנחה שקמצו על מנת להקטירו למחר, שמאחר ומודה בזה רבי יוסי שהוא פיגול, משום כך גזר הוא פסול אף בזה שאינו פיגול כיון שדומים הם זה לזה.

וכמו כן רבנן נמי גזרי באופן שפיגל בקומץ ולא בלבונה, גזירה אטו קומץ דמנחת חוטא הבאה בלא לבונה ובה הקומץ הנו מתיר שלם. וכן בפיגל בלבונה בלא קומץ גזרו רבנן שיפסל, גזירה אטו לבונה של לחם הפנים הבאה בבזיכין אשר רק היא נקטרת והרי היא מתיר שלם ואם חישב בה וודאי חל הפיגול. וכמו כן כבש נמי שאמרו רבנן במשנה לקמן שאם שחט אחד מן הכבשים לאכול שתי חלות למחר הרי זה פסול אף על פי שאינו פיגול, היינו משום גזירה אטו מקום שחישב גם בעת שחיתת כבש חבירו, שכיון ששחט שניהם במחשבת פיגול, ודאי חל הפיגול שהרי פיגל בכל המתיר. וכן בזך האמור שם במשנה שאם הקטיר אחד מן הבזיכין על מנת לאכול את שני הסדרים למחר הרי זה פסול אף על פי שאינו פיגול,

קודם הקטרת הבזיכין, אבל אם נטמאו לאחר זריקה שזריקת הדם נעשתה בהכשר, דברי הכל הטמא בטומאתו, והטהור יאכל.

ומקשינן: ובאופן זה שנטמאו לפני זריקה, במאי פליגי?

ומבאר הגמרא: אמר רב פפא, באם ציץ מרצה על טומאת אכילות דהיינו טומאה שנגעה בדבר הנאכל לכהנים — קמיפלגי. ^{א-10}

רבנן סברי כי אף על פי שאין ריצוי הציץ מועיל להתיר באכילה את מה שנטמא, מכל מקום הציץ מרצה על אכילות לענין שיהא זה חשוב קרבן גמור וזריקה מעולה אף על פי שנטמא, וכיון שהחלות והסדרים הנם דבר הנאכל לכהנים יש בהם ריצוי ציץ וזריקת דמם בכשרות היתה. ואם כן הרי החלה הטהורה הותרה מחמת זריקת הדם, וכמו כן לענין הסדר הטהור שהותר על ידי הקטרת הבזיך. ואמנם, אף על פי שחשוב זה קרבן מעולה, מכל מקום אין החלה הטמאה ניתרת באכילה, שהרי הזהירה תורה לבלתי אכול את הקודש הטמא, שנאמר "והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל".⁽³³⁾

לבונה ולפוסלה מחמת המחשבה בעת הקטרת קומץ לבדו, גזירה משום מחשב בעת הקטרת קומץ של מנחת חוטא שהיא פיגול.

מתניתין:

נטמאת אחת מן החלות של שתי הלחם או אחד מן שני הסדרים של שש חלות של לחם הפנים, רבי יהודה אומר, שניהם דהיינו ששתי החלות או שני הסדרים יצאו לבית השריפה,⁽³²⁾ לפי שאין קרבן ציבור חלוק, אלא קרבן אחד הוא, ואם נפסל חציו של הקרבן — נפסל כולו.

וחכמים אומרים, רק הטמא בטומאתו הוא, ופסול, והטהור יאכל.

גמרא:

אמר רבי אלעזר: מחלוקת חכמים ורבי יהודה הינה באופן שנטמאה החלה לפני זריקה דהיינו זריקת הדם של כבשי עצרת, ובלחם הפנים — באופן שנטמא הסדר

עבור צורה, ונשרפת רק לאחר שיעבור זמנה ותיפסל בלינה?! ותירץ, כי מאחר ולחם הפנים בא בשבת ושתי הלחם ביום טוב, הרי שאף החצי הטמא אינו נשרף כי אם ביום המחרת, שהרי אין שורפים קדשים ביום טוב ולא בלינה, ובעת שריפת הטמא כבר נפסל הטהור משום לינה, ויוצאים שניהם יחד לבית השריפה.

33. כן פירש רש"י. וכתב בכתבי הגר"ז, משמע מפירושו, שאם ציץ מרצה, אין הבשר הטמא אסור באכילה אלא מחמת הלאו של טומאה, וכמו אם היה נטמא לאחר הזריקה. וכתב עוד, כי

הזריקה, שלכאורה לדעת כולם אין זה פיגול, כיון שבכל אחד מאלו יש עבודה אחת שאינה "מתיר", ואף רחוקות הן זו מזו.

32. טעמו של רבי יהודה [למסקנת הסוגיא לקמן] הוא, שאין קרבן ציבור חלוק ומאחר ונפסל חציו של הקרבן, נפסל כולו. והעיר בכתבי הגר"ז, כי לפי זה נמצא, שהחלה הטמאה אשר פסולה בגופה יש לה להישרף מיד, ואילו החלה הטהורה, שאין פסולה בגופה, לפי שאינו בא לה אלא מחמת שאין קרבן ציבור חלוק, הרי שאין היא נשרפת מיד, אלא טעונה